

Aquella tarda d'hivern

L'altre dia vaig sortir a passejar amb una amiga, vàrem anar a sopar i vàrem començar a xerrar. Tot pareixia anar molt bé, quan, de sobte, es va posar a plorar. Jo no comprenia perquè tants de plors, però la consolava igualment. Quan es va haver calmat un poc em va contar el que passava.

Feia unes setmanes, un amic nostre s'havia mort, sols tenia quinze anys i va ser un cop molt fort. Jo comprenia que això li dolgués, però també era amic meu i jo creia que ja ho havia superat. També em va dir que el seu al.lot l'havia deixada feia uns quants dies, i jo, en aquell moment no vaig poder aguantar les rialles. Em feia molta gràcia que plorés tant per què el seu al.lot l'hagués deixada, i més, si ja feia uns quants dies. Creia que no era per tant. Feia molt poc que sortien junts i tampoc es tenien molta confiança, per això em va fer tanta gràcia. En aquell moment ella va riure un poc i jo vaig pensar que s'havia adonat de que era una tonteria, però ben aviat es va posar seriosa de nou i em va seguir parlant. Es veu que allò no era tot, la darrera vegada que la vaig veure abans de sortir a sopar aquell vespre va ser el Dijous Sant, i ella estava molt emocionada perquè el Divendres Sant el passaria a Pollença, amb tots els seus amics i sortirien de festa. Em va contar que hi anirien molt bons amcs i que estava impacient per anar-se'n cap allà.

Cada vegada li costava més parlar però seguia contant el què havia passat.

Segons pareix, aquella nit, havia anat cap a Pollença, ansiosa per veure els seus amics. No podia dormir pensant en el que faria quan els vegés, feia tant de temps que no sabia res d'ells... i ja organitzava plans i sortides per passar bé l'estada amb ells i divertir-se al màxim. Quan estava al llit, organitzant tots els plans, va sentir sonar el mòbil, a les tres de la matinada, i va pensar que era algú dels seus amics que tampoc podia dormir per l'emoció, però no va ser així. Quan va collir el mòbil va veure que li havien enviat un missatge i el va llegir de seguida però no va sentir cap alegria en llegir-lo, sinó una gran tristesa, el missatge deia el següent:

“ Per favor, vine al port, dos bons amics nostres, en Marc i en Simó, han mort en un accident.”

Quan em va dir això va esclatar en plors una altra vegada i aquesta vegada va ser durant una llarga estona. Jo no comprenia com em podia seguir explicant tot allò. Jo no em veuria amb coratge de tornar a revivre aquells moments, però així i tot va continuar.

Ella va agafar la moto i va partir cap allà el més aviat que va poder. Quan va arribar allà es va trobar a la policia recollint els cossos i tots els seus amics destrossats, plorant a llàgrima viva.

Ella, en veure allò es va posar a riure d'una forma histèrica, incontrolada i es va posar a tremolar molt.

El seu al.lot no era allà en quells moments i ningú, ni ella mateixa, gosava cridar-lo per comunicar-li la notícia. El motiu de no avisar-lo era, principalment, que els que havien sofert l'accident eren, tots dos, cosins seus.

Ningú no es veia, en aquell moment, amb valor per dir-li, així que van decidir esperar a calmar-se.

Jo no gasava demanar-li res, escoltava la història amb silenci i molta atenció. Ella reflexionava sobre cada paraula que pronunciava. No cridava, ni tampoc parlava en veu baixa, sinó que mantenia un to de veu ferme i serè.

A mí em sorprenia tanta valentia per part seva i no m'esperava que fos tan forta, però jo seguia sense badar boca i seguia escoltant;

Quan ja es va fer de dia, va cridar al seu al.lot per comunicar-li la notícia. Ella, en contestar al telèfon, no es va atrevir a dir-li i, intentant posar una veu alegre i sense plorar li va començar a parlar d'altres temes més alegres. Ell estava molt animat, frissava de veure-la i de quedar amb els amics com havien planejat per al vespre. Ella, no aguantava més sense dir-li-ho. Sabia que li faria mal, però ho havia de fer. Li va contar tot el que havia passat aquella nit, amb tota la delicadesa que va poder, degut a la proximitat que tenia ell amb els difunts, essent familiars.

Ell, en sentir-ho no va reaccionar, va deixar de parlar i va penjar. La meva amiga va anar, al cap d'unes hores, a veure'l a casa seva i ell que ja s'havia tranquil.litzat una mica, la va rebre amb una cara molt seriosa.

Ell es va eixugar les llàgrimes dels ulls i li va dir que no podia seguir amb ella, que aquells eren moments difícils i no podia seguir mantenint una relació. Ella no va protestar, entenia la situació i no el volia forçar, així que ho va acceptar amb resignació.

Encara li resultava difícil recordar tot allò. Havien passat tantes coses en tant poc temps... però després de contar-m'ho pareixia que ja s'havia tranquil.litzat, ja no tenia ganes de plorar, sinó que estava relaxada, acabant-se el sopar. Ella va començar a parlar-me d'altres temes que no tenien cap relació amb allò, i vaig suposar que no en volia parlar més. No li vaig tornar a comentar l'ocorregut i a poc a poc li va anar retornant l'alegria, tornava a riure com al principi i la nit va transcórrer com si res hagués passat.

Lacayil Blao